

14/04/2015

Ramon Maltas

Quan se'n va un amic queda un buit difícil d'omplir.

La vida és injusta, el temps ho ha demostrat i ara es reafirma que estem en aquest món de pas ja que, malauradament, en el camí es queden persones meravelloses.

Ho recordo perfectament... amb en Ramon ens vam conèixer al trial solidari del 2012. Sí, ha estat poc temps, però el just per trobar-lo a faltar.

Els bons moments sempre els tindrè presents, compartíem en molts aspectes l'enfocament i la gestió de la feina, de la vida, una forma de créixer, el desenvolupar uns valors que segur que el van portar a convertir-se en la bona persona que va ser.

Segurament va tenir moments de tot, de dolents també, però el tractament tan sever per combatre la malaltia va fer que quedessin en simples anècdotes. El mal humor, que en cap moment va demostrar, va fer que mirés de sobreposar-se donant-li puntades a aquesta "puta" vida que ens ha tocat viure.

Sí, sí, seguirà sent el meu amic Ramon, perquè el record de les seves paraules, de la seva persona, del seu talent... els portaré sempre amb mi, és una de les coses bones que té la vida, conèixer persones que encara que no són de la família, per a mi és com si ho fossin.

Sempre el recordaré.

Això es el que vaig sentir i escriure al saber que en Ramon Maltas ens havia deixat per sempre, però ara, amb la fredor de pensar que el temps ho cura tot, no he pogut evitar fer aquest petit escrit / homenatge a una de les persones que més ha significat per mi en l'entorn trialer dels últims anys.

Tot va començar a primers del 2012, quan dos trialers i millors persones, Pep Planas i Xavier Mayoral, dos grans amics d'en Ramon Maltas, Director d'Àrees d'Explotació i Negoci del Circuit de Catalunya, em van comentar la possibilitat d'organitzar un trial dins el Circuit.

De seguida van sortir idees, comentaris, suggeriments, però una va ser la determinant a l'hora de decidir: la proposta de fer un trial solidari amb La Marató de TV3 al Circuit de Catalunya.

És cert que ens ho vam plantejar amb certa prudència, però la visita al Circuit el 2 de març d'aquell mateix any i les diferents xerrades amb en Ramon, ens va treure de dubtes i vam començar a posar en marxa el que seria el 1r TRIAL SOLIDARI al Circuit de Catalunya, a benefici de La Marató de TV3.

Vam passar molts mesos, concretament deu, treballant amb tots els sentits perquè aquest trial esdevingués el referent de la solidaritat de la comunitat trialera. Per

primera vegada, el Circuit es va omplir de trialers amb motos actuals i clàssiques, i de solidaritat amb la lluita contra el càncer.

Va ser una inoblidable jornada de solidaritat i trial amb prop de 700 persones i més de sis-centes motos (sembla ser que és la inscripció més alta de la història trialera).

Era la primera vegada que es feia un trial al Circuit i la primera vegada que motos de trial circulaven per l'asfalt del mateix Circuit.

A partir d'aquí es van poden fer moltes lectures, jo ja les vaig fer en el seu dia, però ara sols em quedo amb una.

Us ben asseguro que si tot va sortir rodat es deu en gran part a la direcció del Circuit i als seus responsables, però per descomptat li dec (li devem) a en Ramon.

Ell va ser l'encarregat de donar-nos a conèixer el Circuit i totes les seves interioritats.

Sols esperava acabar la jornada de treball per desplaçar-me al Circuit on, de cop, m'oblidava dels problemes i les preocupacions diàries. Travessar la garita d'entrada al circuit, amb el que això comporta, sabent que m'esperava en Ramon per concretar temes del trial solidari, em feia sentir feliç.

Em va deixar passejar per tot arreu, boxes, pipe-line, torre de control, oficines... sense cap acreditació ni control de cap mena. Vaig buscar zones fins hi tot en llocs que no estava permès el pas ni a peu, però les seves paraules i fets desprenien tal grau de confiança que era impossible fer-li un lleig.

Li vàrem demanar els boxes per fer una exposició de botigues i tallers i ens els va aconseguir tots.

Necessitem d'un espai per les zones indoor dels "top ten", per les motos elèctriques, pel pàrquing, tanques, megafonia... i la seva resposta sempre era la mateixa: tu demana!

Vam necessitar pedres a les zones i ens les va aconseguir i col·locar.

No li vam demanar, però va fer que ens desbrossessin els espais on havíem de fer les zones. Tampoc li varem demanar retirar les cintes i fletxes i a l'endemà del trial ja estava tot en perfecte estat de revisió.

Sols em va demanar un parell de coses, Víctor: *em podràs deixar una moto per fer les zones el següent diumenge? i em podràs fer una foto a les grades de l'estadi?* Evidentment vaig accedir a les seves peticions, les mostres les teniu a les fotos adjuntes.

El més greu de tot això és que la malaltia anava agafant força, però ell mai ho va demostrar, sempre amb aquell somriure d'orella a orella, gaudint dels amics i de les jornades trialeres que vam compartir, quan tots teníem el cor encongit perquè sabíem que aquesta situació podia no acabar bé.

El 2013 vam tornar a parlar de fer el 2n Trial Solidari al Circuit de Catalunya, a benefici de La Marató de TV3, però ell va saber interpretar a la meua cara que no estava igual d'il·lusionat que en el 2012. El que crec que no va saber mai és que, si no estava il·lusionat, és perquè sabia que la seua malaltia avançava a marxades forçades. No volia perdre la relació amb en Ramon, però poc a poc es va anar consumint, agafant la baixa professional definitiva i deixant les seues tasques en d'altres persones (també molt vàlides) del mateix Circuit. Sabia del seu estat pels mateixos Xavier, Kiku o Pep, però ja no vaig parlar amb ell mai més i ara em dol.

Així com el camí es construeix pas a pas, la vida es fa moment a moment i jo, un d'aquests moments el vaig viure amb en Ramon. Cada segon que vam compartir junts, malgrat la circumstància, el vam passar somrient, encara que era conscient que el bo que ens podia passar no era etern. Sí que és cert que si ens prenem seriosament això de que la vida es resumeix en la suma de moments, cada instant es pot valorar i viure millor, però per no faltar al costum ara me n'adono i ja és tard per reaccionar.

Ja sé que s'ha de donar temps al temps o allò que diuen que "el temps ho cura tot", i segurament serà així, però ara mateix no puc deixar d'estar afligit, trist, dolgut, rabiós i empenyat perquè aquesta vida s'emporta a les millors i més bones persones, i no ho entenc. He perdut un amic que era una bona persona i penso en una gran quantitat de gent no tan bona que segueix vivint. Té algun sentit aquest món del revés?

Descansa en pau Ramon!

